

Arrest

nr. 143 261 van 14 april 2015
in de zaak RvV 165 676 / IV

In zake:

████████████████████

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████ die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Armeens-orthodox christen, afkomstig uit Kameshli in de provincie Hassaqa. Na het middelbaar bent u rechten gaan studeren aan de universiteit van Aleppo. Van 2008 tot 2010 zou u uw legerdienst hebben gedaan. Omdat u universitaire studies had aangevat, kreeg u de graad van 'raqib'. Op een gegeven moment zou u met een zekere (A.H.) problemen hebben gekregen. Hij zou een collectief gebed willen organiseren. Omdat dit verboden was in het leger, zou u een rapport hebben geschreven waarin deze overtreding werd gesignaleerd. Naar aanleiding van dit rapport werd (A.H.) eerst verhoord, vervolgens veroordeeld door de militaire rechtbank en daarna doorverwezen naar de gevangenis van Tetmur. Na uw legerdienst zou u uw rechtenstudies hebben verdergezet. In juli

2012 zou u aan de universiteit van Aleppo (A.H.) opnieuw zijn tegengekomen. Hij zou u hebben geslagen en ermee bedreigd hebben u te zullen straffen in overeenstemming met de voorschriften van de islam. Ongeveer één week later, omstreeks 15 juli, zou hij u hebben opgebeld. Opnieuw zou hij dreigementen hebben geuit. Als gevolg van deze dreigementen en ook omdat de veiligheidssituatie in Aleppo was verslechterd, zou u besloten hebben een andere verblijfplaats te zoeken in Aleppo. U zou bij een vriend zijn gaan wonen in de wijk Meidan. Begin augustus zou een meisje naar u hebben geïnformeerd in het huis van uw neef in Aleppo, waar u tot even daarvoor had verbleven. Twee dagen later zou u van uw vader hebben vernomen dat een aantal bebaarde mannen bij uw ouderlijk huis waren langsgesproken, op zoek naar u. Nadat ze van uw moeder hadden vernomen dat u niet thuis was, zouden ze zijn weggegaan en met hun geweren in de lucht hebben geschoten. Omstreeks 15 augustus 2012 zou u naar het dorp Helko, nabij Kameshli zijn gereisd, waar u onderdook tot uw vertrek uit Syrië. Op 19 september 2012 zou u officieel zijn opgeroepen als reservist.

Op 12 november 2012 zou u vanuit Syrië naar Istanbul (Turkije) zijn gereisd, waar u op 14 november 2012 aankwam. Op 22 november 2012 vertrok u vanuit Istanbul naar België waar u op 29 november 2012 aankwam. Diezelfde dag vroeg u asiel aan in België.

U werd op 31 januari 2013 gehoord door het Commissariaat-generaal (CGVS). Op 28 februari 2013 kende het CGVS u de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet toe. Naar aanleiding van nieuwe informatie die het CGVS ontving, nl. een kopie van uw Syrisch paspoort met daarin verschillende visa, werd u opnieuw opgeroepen voor een gehoor, nl. op 17 juni 2013. Op 11 december 2013 nam het CGVS een beslissing van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers vastgesteld dat u zowel over de Syrische als over de Armeense nationaliteit beschikt zodat er redelijkerwijs kan worden van uitgegaan dat u zich naar Armenië kan begeven - ten aanzien van welk land u blijkens uw uitdrukkelijke verklaringen geen vrees koesterde - om aan de situatie in Syrië te ontkomen. Op 16 januari 2014 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17 april 2014 vernietigde de RvV de eerdere intrekkingbeslissing van het CGVS omdat "het administratief dossier geen fotokopie bevatte van het beweerde paspoort zodat niet kan worden nagegaan of verzoeker en de houder van het Armeense paspoort daadwerkelijk dezelfde persoon is". Volgens de RvV voldeed het CGVS bijgevolg niet aan de bewijslast die in deze op haar rustte.

B. Motivering

Er dient heden door het CGVS te worden opgemerkt dat er ná de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nieuwe elementen in uw asioldossier zijn opgedoken. Uit deze nieuwe elementen blijkt dat cruciale verklaringen die u in de loop van de asielprocedure aflegde ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u de status van subsidiaire bescherming heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen. Het CGVS is immers in het bezit gesteld van een kopie van uw Syrisch paspoort (toegevoegd aan groene map, administratief dossier). Uit deze kopie van uw paspoort kan afgeleid worden dat u visa heeft bekomen, onder andere voor Nagorno Karabach. Tijdens het gehoor van 17 juni 2013 werd u ermee geconfronteerd dat u beschikte over een Syrisch paspoort met daarin een aantal visa opgenomen voor verschillende landen. U lichtte zelf toe dat u een visum had bekomen voor Armenië en Nagorno Karabach. U voegde eraan toe dat dit alles was geregeld door 2 uw smokkelaar. Hij zou bovendien ook nog visa regelen voor Turkije en China. De bedoeling was dat u zich het profiel van een handelsreiziger zou aanmeten die veel naar het buitenland reisde. Dit zou ervoor zorgen dat u gemakkelijker een visum zou verkrijgen om naar Europa te reizen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 17 en 28-30). Vervolgens werd u uitdrukkelijk gevraagd of u ooit in Armenië bent geweest (zie gehoorverslag CGVS, vragen 18, 32), of u ooit in Nagorno Karabach bent geweest (zie gehoorverslag CGVS, vraag 32) en of u mogelijkwijze beschikt over de Armeense nationaliteit (zie gehoorverslag CGVS, vraag 34). Op deze drie vragen antwoordde u telkens ondubbelzinnig ontkennend. U werd hierna gevraagd om uw toestemming te geven aan het CGVS om te onderzoeken of u al dan niet over de Armeense nationaliteit beschikt. U verklaarde hiertegen geen bezwaar te hebben, waarna u een door het CGVS opgesteld attest ondertekende, dat in deze toestemming voorziet (zie gehoorverslag CGVS, vraag 40). Het CGVS stelde vervolgens een onderzoek in. Op 11 oktober 2013 ontving het CGVS een antwoord van de Armeense ambassade in Brussel. Hierin werd bevestigd dat u een Armeens staatsburger bent en dat u bovendien beschikt over een Armeens paspoort dat op 1 januari 2012 werd uitgegeven (zie COI Case ARM 2013-011 en zie COI Case ARM 2014-020), toegevoegd aan het administratief dossier). Aldus blijkt ontegensprekelijk dat u op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft trachten te bedriegen doorte ontkennen dat u over de Armeense nationaliteit beschikt.

Aldus staat vast dat u zowel over de Syrische als de Armeense nationaliteit beschikt. Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich

buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU. Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw asielaanvraag in België derhalve toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Armeense als de Syrische overheid. U baseert uw verzoek om internationale bescherming echter enkel op feiten die zich in Syrië hebben voorgedaan. Uit uw verklaringen kunnen geen elementen ontwaard worden die erop wijzen dat u een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt ten aanzien van Armenië - van welk land u angstvallig probeerde de nationaliteit te verbergen. U verklaarde in dit verband uitdrukkelijk geen vrees te koesteren ten aanzien van Armenië (zie gehoorverslag CGVS, vraag 41). Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u zich naar Armenië kan begeven om aan de situatie in Syrië te ontkomen. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus, u initieel toegekend op basis van de actuele onveiligheidssituatie in Syrië, ingetrokken te worden, dit op basis van het gegeven dat u eveneens over de Armeense nationaliteit beschikt.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker vraagt om, gelet op het belang van de zaak, de behandeling ervan toe te vertrouwen aan de verenigde kamers overeenkomstig artikel 39/12, § 1 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker erkent in het feitenrelaas in zijn verzoekschrift dat hij in Armenië een Armeens paspoort heeft ontvangen. Hij had dit reeds in Syrië aangevraagd en wenste dit voor reisdoeleinden te gebruiken. Verzoeker gebruikte dit paspoort om via Praag naar België te reizen en moest dit paspoort na aankomst in België afgeven aan de smokkelaar.

2.1.3. Verzoeker beroept zich in hoofdorde op de schending van artikel 57/6, 7° van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij citeert dit artikel en stelt dat dit strikt moet worden geïnterpreteerd. Verzoeker wijst op algemene informatie waaruit blijkt dat de situatie voor nieuwkomers in Armenië moeilijk is. Het land kent een hoge werkloosheidsgraad, een slabakkende economie en wijdverbreide corruptie- en maffiapraktijken. Bovendien ondervinden Armeniërs van Syrische nationaliteit een aantal communicatieproblemen. Zij spreken een andere variant Armeens, met name West-Armeens, hetgeen verschilt van het Oost-Armeens dat in Armenië gesproken wordt. Hun tweede taal is voorts het Arabisch in plaats van het Russisch. Uit de informatie blijkt dat de helft van deze bevolkingsgroep Armenië ondertussen opnieuw heeft verlaten, kennelijk omdat ze er zich niet thuis voelen. Verzoeker citeert informatie waaruit blijkt dat etnisch-Armeense Syriërs in Armenië vaak fysiek worden lastig gevallen indien zij een winkel willen openen en worden gediscrimineerd omdat zij geen echte Armeniërs zijn en vaak ten onrechte worden aanzien als Iraanse moslims.

Verzoeker verwijst naar het Nottebohm-arrest van 6 april 1955 van het Internationaal Gerechtshof, waarin gesteld wordt dat, opdat een nationaliteit tegenstelbaar zou zijn aan derde staten, er minstens een effectieve band moet bestaan tussen de staat en de onderdaan. Deze effectieve band blijkt uit factoren als de verblijfplaats, het centrum van belangen, familiebanden en deelname aan het openbaar leven. Het gaat over de wederkerigheid van rechten en plichten tussen de staat en de staatsburger. Indien het volkenrecht indertijd vooral of uitsluitend een zaak was tussen staten, kan het individu sedert voormeld arrest meer een meer rechten putten uit het volkenrecht tegenover staten. Verzoeker kan zich bijgevolg op de leer van dit arrest beroepen, "in die zin dat de papieren Armeense nationaliteit niet tegen hem kan ingeroepen worden".

Verzoeker voelt zich geen Armeniër en het is *"nooit verzoekers bedoeling geweest een Armeens staatsburger te worden of om zich te vestigen in Armenië"*. De enige reden waarom hij het paspoort aanvraag was om naar Europa te kunnen reizen. Verzoeker heeft in Armenië geen familie of kennissen, verbleef er nooit op lange basis, nam er nooit deel aan het openbare leven en had nooit de ambitie om er een leven uit te bouwen. Hij verwijst naar enkele van zijn gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS. Verzoeker concludeert dat hij *"alleen formeel maar niet echt"* de Armeense nationaliteit heeft.

Verzoeker betoogt dat het merkwaardig is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) hem niet opnieuw hoorde nadat het een kopie van zijn paspoort ontving. Gelet op de impact van de intrekkingbeslissing en het gevaar van een te restrictieve toepassing van artikel 57/6, 7° had het CGVS hem moeten oproepen en vragen moeten stellen over de beleving van zijn nationaliteit.

Verzoeker voert aan dat overeenkomstig voornoemd wetsartikel enkel elementen die doorslaggevend zijn geweest worden aangewend om een intrekkingbeslissing te rechtvaardigen. Het verstrekken van onjuiste informatie over zijn reisweg en documenten is niet doorslaggevend. Ook een visum voor Armenië, een kort verblijf aldaar en het bezit van een Armeens paspoort zijn niet van die aard om een wezenlijk verschil te maken in de toekenning van een beschermingsstatuut. Verzoeker verwijst in deze naar de hoger gedane uiteenzetting. Hij bevindt zich niet in de volkenrechtelijke voorwaarden van het bezit van de Armeense nationaliteit en bezit deze bijgevolg niet effectief. Bijgevolg is de niet-mededeling hiervan niet van doorslaggevende aard. Gezien hij onvoldoende effectieve banden heeft met Armenië, *"is hij er geen staatsburger van en wil hij er de bescherming niet van inroepen"*.

In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat artikel 4, lid 3, e) van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU rechtstreekse werking heeft. Hij stelt dat dit artikel uitgaat van de situatie van een dubbele nationaliteit en de eis stelt dat het redelijk zou zijn dat de vreemdeling zich op die andere nationaliteit beroept. Op dit punt werd de richtlijn, hoewel de omzettingstermijn is verstreken, nog niet uitgevoerd gezien dit niet kan worden teruggevonden in de Belgische vreemdelingenwet. Aldus heeft deze bepaling rechtstreekse werking. Verzoeker beroept zich erop dat het niet redelijk is om van hem te verwachten dat hij de bescherming van de Armeense overheid inroept. Zijn nationaliteit is geen effectieve nationaliteit en hij heeft geen band met Armenië, noch familiaal, noch sociaal, noch professioneel, noch emotioneel. Hij is ook cultureel een echte Syriër, spreekt vloeiend Arabisch en voelt geen verwantschap met een land met een Sovjettraditie- en geschiedenis. Hij woonde nooit in Armenië en het land gaat gebukt onder een rampzalige economische toestand, wijdverbreide corruptie- en maffiapraktijken en een hoge werkloosheidsgraad. Verder zal hij er moeilijk kunnen communiceren. De verwachting dat hij zijn papieren nationaliteit ombuigt naar een werkelijke vestiging in dit land is onredelijk. *"Het komt overigens aan de CGVS toe te bewijzen dat een reëel vestigingsalternatief in het land van herkomst, en bijgevolg ook in het andere land van herkomst, voorhanden is"*. Wat geldt voor een persoon met één nationaliteit, met name dat het intern vestigingsalternatief enkel kan worden ingeroepen om bescherming te weigeren indien en voor zover er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in dat land en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, moet dit *a fortiori* gelden voor een verzoeker met een dubbele nationaliteit, en dit gelet op artikel 4, lid 3, e) van de Kwalificatierichtlijn.

Indien de Raad daarover twijfels zou hebben, stelt verzoeker voor om op grond van artikel 267, derde lid van het EU-Verdrag de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie:

"Dient artikel 4, lid 3, e) van de Kwalificatierichtlijn van 13 december 2011 (2011/95/EU) aldus geïnterpreteerd te worden dat van een persoon met een dubbele nationaliteit die zijn land van gewoon verblijf verlaat en om internationale bescherming verzoekt, slechts in redelijkheid kan verwacht worden dat hij zich onder de bescherming kan stellen van dat ander land waar hij zich op zijn staatsburgerschap kan beroepen, onder gelijkaardige voorwaarden als in artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn, namelijk rekening houdend met de algemene omstandigheden van dat ander land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker?"

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een e-mail neer van J.C. Hathaway (rechtsplegingsdossier, stuk 10). In deze e-mail aan verzoekers advocaat wordt verwezen naar het Nottebohm-arrest van 6 april 1955 van het Internationaal Gerechtshof en wordt gesteld dat de vraag is of de nationaliteit effectief is en dat, gelet op de volgens de raadsman van verzoekende partij aangehaalde situatie van Syrische vluchtelingen in Armenië, hun burgerschap aldaar mogelijk niet wordt aanzien en behandeld als werkelijk en volwaardig burgerschap.

2.2.1. Artikel 39/12, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de eerste voorzitter of de voorzitter, na het advies te hebben ingewonnen van de rechter in vreemdelingenzaken belast met het ter terechtzitting te geven verslag, oordeelt dat het noodzakelijk is met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling dat een zaak door de verenigde kamers behandeld wordt, beveelt hij de verwijzing naar deze kamers.

Indien de eerste voorzitter en de voorzitter het niet nodig achten de verenigde kamers bijeen te roepen, dan licht de kamervoorzitter de kamers die van deze betwistingen kennis nemen in. Indien een van deze kamers, na beraadslaging, om bijeenroeping van de verenigde kamers verzoekt, is de eerste voorzitter gehouden daarop in te gaan of de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering.

De eerste voorzitter of de voorzitter is tevens gehouden om in te gaan op een verzoek tot verwijzing naar de verenigde kamers met het oog op de eenheid van rechtspraak, wanneer de beide partijen dit verzoeken.

Indien hij meent dat het belang van de zaak dit vereist, kan de eerste voorzitter of de voorzitter, in afwijking van het voorgaande, beslissen de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering.”

Verzoeker vraagt om de behandeling van onderhavig beroep toe te vertrouwen aan de verenigde kamers. Dient echter te worden vastgesteld dat slechts verzoeker en niet verweerder vraagt naar verwijzing van de verenigde kamers. Verzoeker toont niet aan welk belang aanwezig is opdat onderhavig beroep door verenigde kamers zou moeten behandeld worden; noch de eenheid van rechtspraak, noch de rechtsontwikkeling vereisen dat onderhavig beroep wordt verwezen naar de verenigde kamers. Evenmin toont verzoeker aan of vereist het belang van de zaak dat deze zou moeten worden verwezen naar de algemene vergadering.

2.2.2. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.2.3. Verzoeker erkent, waar hij dit tijdens het gehoor bij het CGVS blijktens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing nog ontkende, in het onderhavige verzoekschrift dat hij vanuit Syrië een Armeens paspoort aanvroeg, dat hij in Armenië heeft verbleven en dat hij aldaar zijn Armeens paspoort bewam.

Ter terechtzitting verklaarde hij, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, dat hij einde 2012 naar een Armeens paspoort vroeg; hij had het nodig omdat hij met zijn Syrisch paspoort omwille van de Syrische burgeroorlog niet kon reizen.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij beweert dat het nooit zijn bedoeling was om de Armeense nationaliteit te bekomen, dat hij *“alleen formeel maar niet echt”* de Armeense nationaliteit bezit en dat deze nationaliteit hem niet kan worden tegengeworpen. Het was, blijktens hetgeen hij aangeeft in het verzoekschrift, verzoeker zelf die een Armeense paspoort aanvroeg en bewam, hetgeen ertoe leidde dat zijn nationaliteitsband met Armenië tot stand kwam. Hoe uit het Nottebohm-arrest zou kunnen worden afgeleid dat de Armeense nationaliteit hem niet mag worden tegengeworpen, kan niet worden ingezien. Dit arrest handelt immers geenszins over de tegenstelbaarheid van de nationaliteitsband aan de persoon en het land die deze band zelf zijn aangegaan; het betreft de situatie waarin dit land de nationaliteit van de onderdaan tegenstelbaar wil maken aan een derde land.

Bij het onderzoek van een asielaanvraag van een asielzoeker met een dubbele of meervoudige nationaliteit is het echter wel noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen het bezit van een nationaliteit in de juridische zin enerzijds en de beschikbaarheid van bescherming in het betrokken land anderzijds. Er kunnen namelijk gevallen zijn waarin de asielzoeker beschikt over de nationaliteit van een land ten aanzien waarvan hij geen vrees aanvoert doch waarin zulke nationaliteit als ineffectief kan worden beschouwd omdat deze niet dezelfde bescherming behelst als degene die normaliter aan de burgers van dat land wordt geboden. In dergelijke omstandigheden staat het bezit van een tweede nationaliteit niet in de weg aan het toekennen van de vluchtelingenstatus (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011,

nr.107). Voormelde UNHCR-proceduregids bevat geen afdwingbare rechtsregels doch wel waardevolle aanwijzingen voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Het voorgaande wordt blijkens de ter terechtzitting neergelegde e-mailcorrespondentie eveneens benadrukt door J.C. Hathaway, die erop wijst dat de vraag is of de nationaliteit effectief is en of het toegekende burgerschap wordt aanzien en behandeld als werkelijk en volwaardig burgerschap (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Aldus rijst de vraag of verzoeker, die afkomstig is uit de Armeense diaspora, in en door Armenië wordt aanzien en behandeld als een volwaardig burger van dit land en hij bijgevolg aldaar dezelfde bescherming geniet als de bescherming die door dit land wordt verleend aan de andere burgers van dit land. Verzoeker bezit onmiskenbaar de Armeense nationaliteit in juridische zin; de vraag rijst of de invulling van de rechten en plichten tussen Armenië en verzoeker, afkomstig uit de Armeense diaspora, dezelfde is als deze van de rechten en plichten tussen Armenië en de andere burgers van dit land.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 november 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

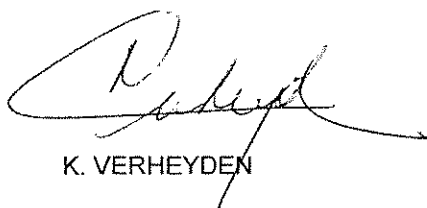
wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS